

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 26. De causis interdicti,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

cum interdictum fuerit generale; sed etiam cum particulare: adeo ut interdictis Clericis alicuius certae Ecclesiae, haec non censetur interdicta: sed in ea Clerici alij licite celebrare possint, quemadmodum ad supra citatum Cap. Si sententia, verbo in Clerum, expressit glossa communiter recepta; vt notat Couarruias in praecedenti numero 7. Neque contra, Ecclesia interdicta Clerici eius censetur interdicti, quemadmodum expressit Syluester verbo Interdictum 2. numero 8. & sequitur Nauarrus in fine sequentis numeri 167. argumento Cap. Per exceptionem, De priuilegijs in 6. Ratio autem reddi potest: quia censura non transcedit res significatas per verba legis, aut sententiae qua imponitur, ita ut prohibitio personarum non censentur pariter esse locorum, aut contra, prohibitio locorum esse & personarum.

9. TERTIVM documentum, quod Nauarrus tangit in Enchiridio capite 27. numero 170. est Personale interdictum particulare quoad personas, comprehendere tantum eas quae in illo nominantur: quoad actus vero prohibitos, comprehendere & expressos in illo, & eos qui expressis includuntur; vt si Petro, exempli gratia interdictum sit ingressu alicuius Ecclesiae, censentur simul ei interdictam esse celebrationem diuinorum officiorum intra eandem Ecclesiam: cum hic posterior actus in illo priori includi censetur hoc nomine, quod dari nequeat sine eo. Quando autem nulli actus in interdicto exprimuntur; sed Petrus exempli gratia, absolute interdictitur, ipsum censetur tunc comprehendere omnes actus qui videntur interdictis: nempe, iuxta definiti-
10. mem ante tractatum, actiuam & passiuam participationem, tam diuinorum officiorum, quam Sacramentorum, atque sepulturae Ecclesiasticae.

10. QVARTVM documentum est. Interdictum Ecclesiae comprehendere Sacella, & Coemeteria ei contigua, non autem alia, id est, non contigua. Hoc habetur ex cap. Si ciuitas. De sententia excommunic. in 6. Vbi etiam definitur interdictum ciuitatis, vel castris, aut villae comprehendere illius suburbia, & aedificia continentia. Circa quod aduerte, cum aedificia continentia dicantur etiam de non contiguis, seu de seiunctis a ciuitate, vel castro quanta debeat esse talis seiunctio aedificiorum, vt censentur non continentia, arbitrio iudicis relinqui, prout habet glossa ad idem cap. verbo Continentibus.

11. Pro cuius arbitrij directione notandum est, aedificia continentia appellari, quemadmodum habet Suarez in citata sect. 2. num. 23. quae licet non sint tam vicina, vt suburbium faciant, nihilominus tanquam non multum distantia a ciuitate vel oppido, censentur ad illa pertinere: vt quaedam eremitoria, & nonnulla monasteria, ac praedia suburbana, quae Summi Pontificis voluntate, interdicto ciuitatis comprehensa fuissent: licet vis verborum id non ferat) merito censentur, ne illud aliquo contemptui habeatur inefficaxque reddatur: quandoquidem si ciues in suburbijs, vel alijs locis proximis possent diuina audire, non admodum grauentur ipso interdicto, vnde facile fieret, vt ipsum contemnerent. Ex qua ratione, addit bene Suarez, sumenda est regula ad iudicandum, quando aedificia sint continentia: seu quando sint intra distantiam illam, quam interdictum fulminatum sic complectitur, vt si intra eam celebrentur diuina, oriantur in populo occasio ipsum contemnendi. Regula erigitur, locum eum comprehendendi interdicto, respectu cuius talis occasio oriretur, alias non. Neque obstat quod is locus sit in aliena Diocesi, aut exemptus a iurisdictione imponentis interdictum: quia ille tunc censendus est interdictus, non quidem ab homine, sed iure communi, per memoratum Cap. Si ciuitas: sicut cum quis excommunicatus est ab homine maiori excommunicatione, alij iure communi, etiam si non subsistat iurisdictioni excommunicantis, prohibentur cum eo communicare.

Haec autem locum habent cum interdictum locale fuerit generale: nam quando est particulare, auctor illius non censentur velle, vt maiorem vim habeat quam sequentem ex prohibitione vnus loci. Quo fit vt non nisi ad contigua extendatur: neque ad ea omnia, sed quae sunt partialia ipsius loci interdicti, sicut Ecclesia interdicta censentur & Sacellum, aut Coemeterium ei contiguum interdictum: non

autem alia Ecclesia eidem contigua, seu per intermedium Coemeterium, siue per communem parietem, quia contiguitas non obstat quin sit re ipsa duae Ecclesiae, neque facit, vt vna sit alterius pars: auctorque interdicti non aliam, quam a se determinatam, interdicit illi subiicere.

12. QVINTVM documentum est. Cum contingit ob delictum Domini terras ipsius interdicti, si is plures habeat, siue aequalibus, siue inaequalibus titulis dominij, vt quando aliarum est proprietarius, & aliarum tantum usufructuarius, si ex verbis quibus interdictum imponitur, vel ex circumstantijs, hoc est proprietate vocum, vel ex consideratione tam rerum, quam personarum, & occasione ferendi talis interdicti, &c. sufficienter constet de qua terra sermo sit ea iudicanda est interdicta. Sin nihil, neque ex vocibus, neque ex circumstantijs quae terra interdicatur, cognosci possit, interdictum censendum est nullum, tanquam dubium & ambiguum. De qua re videri potest Suarez in citata sect. 2. num. 28. 29. & 30.

13. Vltimum documentum est quod Nauarrus, habet in Enchir. cap. 27. num. 166. De interdicto mixto, qua ex parte locale est, esse idem iudicandum ac de locali simplici, & qua ex parte est personale, idem ac de personali simplici.

CAPVT XXVI

De causis interdicti.

S V O M M A R I V M.

- 14 Causa efficiens interdicti, seu quis possit interdicare.
- 15 Interdicti materia remotas, seu qui interdicti possint.
- 16 Materia propinqua est peccatum mortale, & interdum veniale: illudque non tantum proprium, sed etiam alienum.
- 17 Propter delictum Domini nolentis debita soluere, terra ipsius non est subiicienda interdicto.
- 18 Speciale interdictum imponitur tantum ob culpam propriam quum interdum sufficit veniale esse.
- 19 Personale generale iuste ferri potest tantum ob mortalem culpam grauem.
- 20 Locale generale tantum ob mortalem grauissimam, & partiale ob mortalem minus grauem.
- 21 Tenenda de forma, & de fine interdicti.

14. COMMVNIS consensus est eandem esse causam efficientem interdicti, quam excommunicationis, & suspensionis, de quo post alios ab ipso citatos, Suarez tomo 5. dispnt. 36. sect. 1. Sufficit autem notare, quod ipse habet in num. 4. congruenter capit. Cum & placere, §. Excommunicatos, De priuilegijs, & cap. Episcopo, eodem titulo in 6. potestatem ordinariam ferendi interdictum a iure, esse tantum Episcoporum, tanquam habentium principalem iurisdictionem fori contentiosij: atque eorum qui sunt participes iurisdictionis Episcopalis, vt nonnulli Abbates, & capitulum sede vacante. Potestatem vero ferendi interdictum ab homine, inesse quoque alijs iurisdictionem fori externi habentibus, vt Praelatis religionum, iuxta cap. Cum ab Ecclesiatur De officio Ordinarij: etsi non sit vi receptum, nec rationi consentaneum, vt interdictum locale imponant; prout idem Suarez notat post Sotum in 4. distin. 22. quaest. 3. art. 1. conclus. 2.

15. Communis quoque consensus est, interdicti materiam remotam, esse non modo personas certas, sed etiam vniuersitatem, seu totam aliquam communitatem, vt populum alicuius Regni, vel ciuitatis, Clerum, vel laicos alicuius Parochiae, &c. iuxta cap. Si sententia, De sententia excommunic. in 6. Immo & locum aliquem, hoc est, prouinciam Regnum, ciuitatem Ecclesiam, ex sequen. cap. Alma mater, eod. titulo & libro. Aduerte autem ex ea. Quia periculosum, eod. ad huc titulo & libro, nec Episcopos, nec Praelatos superiores subiici personali interdicto generali, nisi in hoc de illis fiat specialis mentio. Ceterae autem personae omnes subiiciuntur quae possunt subiici excommunicationi, vt omnes fateri Suarez notat in sequen. sect. 2. num. 3. quia ex parte fiduciam

eadem est capacitas ad quamcumque censuram, si ex parte sententia Iudicis, aut legis concurrant omnia necessaria,

Vnde patet, ad dubium quod solet moueri de infantibus; an comprehendantur interdicto antequam habeant usum rationis, patet, inquam, respondendum esse negatiue, cum neque capaces sine peccati mortalis, sine quo excommunicatio non incurritur: neque vsus diuinorum, quo interdictum priuat, admittit. Itemque iudicium est de amentibus; adeo ut uterque non obstante generali interdicto personali, sepeliri possit in loco sacro, quem illud interdictum non afficit; sed solas personas, ex quarum numero infantes ante usum rationis, & amentes eximuntur. Statim vero ac idem infantes doli capaces effecti fuerint, prout censentur effecti, qui possunt peccare mortaliter, incipiunt subiaci interdicto, cuius non sunt amplius incapaces: nec culpa in eo requiritur, sicut in excommunicatione; nec necesse est ut ligati fuerint ab initio latae sententiae; quia haec donec reuocetur, vim suam retinet, continueque influit in communitatem contra quam prolata est. De quibus Suarez loco citato numero 7. & tribus sequentibus.

In caeteris ex parte istiusmodi materiae, interdictum conuenit cum excommunicatione (de quibus in praeced. lib. 9. cap. 8.) excepto quod vniuersitas, seu Collegium non possit subiaci excommunicationi, ex Cap. Romana, §. In vniuersitatem, De sententia excommunic. in 6. possit autem, ut vsus ostendit, subiaci interdicto; quod dicitur ligare communitatem, non quidem perse, quae non est capax actuum quibus interdictum priuat; sed per eius partes, seu personas particulares eam integrantes, illorum actuum capaces: ne (ut habetur in Cap. Si sententia De senten. excommunic. in 6.) interdictum ipsum sit inutile.

16. QVOD ad materiam vero propinquam (quae ut Caiet. in verbis Interdictum expressit, potest, sicut minoris excommunicationis, suspensionis, & irregularitatis, esse non modo peccatum mortale; sed etiam veniale in hoc differre interdictum ab excommunicatione, & suspensione, quod cum haec non ferantur, nisi ob culpam propriam; illud etiam ob alienam feratur. Nam ciuitatem, & ciues propter contumaciam Domini, aut Gubernatoris sui (non item cuius, umque alterius personae priuatae, per Concil. Basiliense sess. 20. approbatum ea ex parte a Nicolao V. et notat Couar. ad Cap. Alma mater, 2. par. §. 1. num. 5.) interdicti posse constat; tum ex eodem Concil. cuius verba memoratus author refert: tum ex Cap. Si sententia, §. Caeterum, De sententia excommunic. in 6. Nec. refert inde sequi, huiusmodi censuras subiaci insones simul cum fontibus, nam cum interdictum sit lucus quidam, & mœllitia Ecclesiae, non est incommodum in lucum matris, bonis etiam filiis mœllitiam imponere; qua prouocentur ad extorquendam à malis respicientiam, vrgedo incommodum, quod ipsorum causa sentiunt, participes effecti medicinalis poenae insituta ad ipsorum curacionem.

17. Ne autem propter Dominum nolentem soltere debita, terra ipsius, vel ciuitas interdicto subiaciatur sine licentia speciali Papae, cauetur in Extrauaganti communi, Prouidententes, De sententia excommunic. Quae constitutio an intelligenda sit non tantum de generali, sed etiam de particulari interdicto locali, difficultas est; quam tractat Suarez tom. 5. in 3. par. D. Tho. disp. 36. sect. 3. n. 8. qui quamuis partem negantem tenentes sequatur, existimans contrariam ex eiusdem constitutionis verbis minime colligi; merito tamen cum Couar. in citato num. 5. conuicere possumus; Papae mentem fuisse, prohibere usum cuiusuis interdicti localis ad recuperacionem debiti. Nam is non expedit Reipub. Christianae, in qua potest remissionem animarum circa Deum generare; necessitate non excusante: cum multae aliae rationes suppetant cogendi debitores ad solutionem aris alieni.

CAETERVM, curandum est in hac re, sicut in reliquis, ut proportio seruetur inter poenam & culpam; quod relinquitur prudentis arbitrio; quem iuuabit obseruatione sequentia, quae Suarez tradit in prior. parte citatae sectionis tertiae.

18. Primum est; speciale interdictum personale non posse in aliquem ferri nisi ob ipsius propriam culpam. Ratio est, quia quod imponitur ad talem in suo auctore puniendam,

vel emendam, culpam autem eiusmodi debere esse mortalem, si interdictum feratur simpliciter, & absolute: quia tunc est grauis poena priuans vsu bonorum magnorum, tanquam spiritualium, ad quae ius habetur: venialem vero sufficere posse, si interdictum imponatur adeo limitatum, ut censetur leue, sicut quando est tantum ab ingressu Ecclesiae, vel à sacra communione ad aliquod breue tempus.

19. Secundum est; personale interdictum generale posse tantum ferri ob culpam mortalem, eamque valde grauem. Ratio est, quia talis poena est valde grauis, utpote qua non vnquam tantum, aut altera persona; sed omnes totius communitatis grauantur. Ea autem culpa non exigitur in omnibus personis quae subiaciuntur tali interdicto, ut patet ex cap. Si sententia, §. Caeterum, De senten. excommunic. in 6. Et confirmatur, quia ideo potest tota communitas interdicti, cum non possit tota excommunicari; quod excommunicatio ligare possit tantum ob proprium delictum, & interdictum possit etiam ob alienum; nec quodcumque, sed solum commune; quia contra rationem est, ut poena communis pro culpa priuatae personae imponatur: cum illa non sit huic proportionata, sed eam excedat.

Comunis autem culpa censetur, prout in citato §. Caeterum indicatur, quando ea est domini, vel rectoris loci suppositi interdicto. Et ratio est; quia culpa capitis modo quodam redundat in communitatem, ob coniunctionem qua fit ut potestas Superioris quodam modo sit etiam totius communitatis. Censetur item (ut de se patet) quando delictum ipsum à communitate, ut communitas est, procedit: ut à Capitulo, Collegio, Senatu, &c. Ad quod non requiritur, ut vniuersi qui de ea sunt, conuenerint ad congregationem, ex cuius consensu tale delictum perpetatur: sed sufficit ut talis congregatio totam communitatem representet, tanquam eam, quae commisit illi suas vires; & ex cuius determinatione pendere vult; & tota pendeat.

20. Tertium est ad generale interdictum locale iuste ferendum, perinde atque ad generale personale, requiri culpam mortalem, eamque grauissimam. Ratio est, quia ipsum quoque redundat in totam communitatem, quodammodo priuans eam cultu publico; quo solent homines maxime ad deuotionem excitari. Talis enim culpa, cum non possit esse loci, debet esse hominis, ad quem idem locus aliquo modo pertinet. Non sufficit vero esse personam priuatam eiusdem loci; quia non est consentaneum totam vniuersitatem grauari ob delictum personae priuatae. Debet igitur tale delictum esse Principis, seu Gubernatoris, loci aut totius communitatis, prout ante dictum est de generali interdicto personali; cum quo adhuc ipsum generale interdictum locale conuenit, quod extendat se etiam ad innocentes. Vnde fit, ut neque hi possint in loco interdicto, officijs diuinis interesse.

Aduerte obiter, quod Suarez alius in eadem sententiam citatis, habet num. 7. per Capit. Sane 2. De officio Deleg. ob delictum Praelati, locum ipsius spirituali iurisdictioni subiectum, posse interdicti, quia nulla apparet ratio ob quam coniunctio ac subiectio temporalis ad tale quid sufficiat; non autem spiritualis.

Quarta est, particulare interdictum locale, ut iuste feratur, requirere culpam mortalem, licet non tantam, quantum locale generaliter requirit. Ratio est, quia ipsum quoque redundat in grauem communitatis, atque adeo plurimum personarum, non tantum nocentium; sed etiam innocentium: pauciorum tamen quam interdictum locale generale. Vnde ipsum, ut iuste feratur, grauem sane culpam requirit: non tamen tam grauem quam istud requirit.

21. DE FORMA interdicti idem statuitur quod de forma excommunicationis, & suspensionis, non esse certorum, & definitorum verborum: sed constare posse quibusuis, sufficienter exprimentibus intentionem interdicentis. Quamquam congruenter citato cap. Sane 2. & cap. Cum in partibus, De verborum signif. (ut in 4. distin. 22. quest. tertia, art. 1. conclus. 3. Sotus notat) haec est vtitata; Talem populum, aut locum Ecclesiastico interdicto subiacimus. Necesse est vero, ut quaecumque ea fuerint, significationem habeant sufficienter determinatam ad censuram quae fertur, & ad personam, seu personas, aut ad locum in quem fertur: quia manens incerta.

REGINA
DE
PRAXIS
EDRIP
E.V

incerta, in his nihil operaretur, prout notat Suarez in sequenti sect. 4. submittitur.

Statuitur deinde, cum ob contumaciam interdictum fertur, non item cum in nudam penam, esse illi pramittendam trinam mentionem, iuxta Cap. Reprehensibilis, De appellationibus, & scriptis Reo tradendam sententiam exposita causa propter quam afficiatur tali pena, iuxta Cap. Cum Medicinalis, De senten. excommunic. in 6. Aduerte vero obiter, vt ciuitas obligetur ad obseruationem interdicti, sufficere vt ipsum sit promulgatum in psinaria Ecclesia, immo vt sciatur vicinos, & maxime Ecclesiam metropolitana illud seruare, ex Cap. 1. §. Verum, De postulatione Prælatorum. De fine interdicti nihil aliud dicendum est; quam sicut aliarum censuram, esse correctionem fideium, vt scilicet si respiciant tali pena moti, vel certe puniantur in aliorum exemplum.

CAPVT XXVII.

De effectibus interdicti, ac specialiter de primo, qui est priuatio vsus Sacramentorum.

SVMMARIVM.

- 22. Tria capita ad qua reuocantur effectus interdicti.
- 23. Baptismi vsus quatenus permissus tempore interdicti.
- 24. Permissus est vsus Sacramentorum Confirmationis ac Penitentia, & qualiter.
- 25. Obseruanda pro praxi circa permissionem vsus Sacramenti tempore interdicti.
- 26. Quatenus eodem tempore permissus sit Eucharistia vsus.
- 27. Vsus conferendi Extremam unctionem, aut Sacramentum Ordinis, non est permissus tempore interdicti.
- 28. Matrimonium valide quidem contrahitur tempore interdicti, non tamen licite.
- 29. Interdictum non obstat quin sponsalia contrahi possint: & quando obstat benedictioni nuptiali.

DE effectu interdicti late Suarez tomo 5. in 3. partem disput. 33. & duabus sequentibus, cuius tanquam Doctoris recentioris eruditum & diligentis vestigia sectabimur, duobus pramissis in genere. Prius est, effectus omnes interdicti ferri ad tres antea cap. 25. expressos in illius definitione, qui sunt priuatio vsus quorundam Sacramentorum: priuatio vsus officiorum diuinorum, ac priuatio vsus sepulturae Ecclesiasticae. Posterius est, quod idem Suarez ibidem notat: tales effectus communes esse proportionaliter omni interdicto, tam personali, quam locali, & vtrique tam generali, quam particulari. Aduerte vero eos non esse connexos in interdicto ipso, sicut in excommunicatione: ideoque, licet Episcopus excommunicationem ferens, nequeat eam limitare ad aliquem eius effectum, nec ad alium extendere, tamen imponens interdictum, potest illud ad aliquos effectus eius limitare, nec ad alios extendere. Ita docet Henriquez lib. 13. cap. 2. §. 3. bene addens aliam rationem esse de Papa, qui de plenitudine potestatis, id ipsum perinde potest circa effectus excommunicationis, ac circa effectus interdicti, quia differentia solum est ex communi Ecclesiae statuto, quod non ligat Papam, sicut Episcopum. Iam de iis quae propria sunt, dicere aggrediamur, annotando ea quae pro praxi digna sunt obseruatione.

PRIMUM EST. In loco interdicto, siue interdictum generale sit, siue speciale (prout ex Calderino habet Nauarr. in Enchir. cap. 27. n. 178. permitti Baptismum pro paruulis, ex Cap. Non est vobis, De sponsalibus, & ex Cap. Responso, De senten. excommunic. atque permitti absolute cum sacramentalibus, qualia sunt inquit Nauarr. ibidem, Catechismus, Exorcismus, Vnctio olei, &c. ad eum ordinatis. Idque non tantum in Baptismo paruulorum, sed etiam a dultorum, quando periculum mortis non patitur dilatione Baptismi in alium locum, vel aliud tempus, iuxta Cap. Quoniam, De senten. excommunic. in 6. De quo Suarez in cita-

ta disput. 33. sect. 1. num. 2. citans Syluestrum; Nauarrum, & Couar. Addensque in sequen. num. 3. id locum habere, etiam si interdictum sit particulare loci. Pro quo facit quod in illo Cap. Quoniam, absolute dicatur, tempore interdicti licitum esse ministrare illud Sacramentum; neque distinguatur de interdicto particulari, aut generali. Et ita Parochus cuius Parochia particulariter supposita est interdicto, non tenetur aliam propinquam adire, vbi paruulum in illa sua natum baptizet cum solemnitate.

Addit idem consequenter, quod dicitur Interdictum loci non obstat quin paruulus possit solemniter baptizari; similiter dici posse respectu interdicti personalis, quando persona ei subiicitur, non ob suum, sed ob alienum delictum, perinde nimirum ac locus solet. Et certe conueniens est, vt sicut Baptismus ob necessitatem ipsius permittitur administrari in loco interdicto; pari ratione permittatur administrari a persona interdicta, absque vlla sua culpa. Atque vt ad eiusdem Sacramenti reuerentiam spectat dum solemniter administratur, id fieri in loco sacro (quod praecipitur in Clemen. vnica de Baptismo) sic etiam spectet, idem fieri a persona sacra, adeo ut necesse non sit Parochum cum ceteris de Parochia interdictum ob delictum Domini loci, aduocare vicinum Parochum pro baptizando in eadem Parochia paruulo. Quod si interdictus esset ob delictum proprium (vt fit per personale interdictum particulare, aut per generale locale, vel personale cui causam dedit) non posset baptizare nisi in necessitate, & absque solemnitate, propter culpam suam propriam sustinens penam interdicti tanquam reus ea affectus.

SECUNDUM EST. Idem in hac re dicendum esse de vsu Confirmationis, siue actiuo eam ministrantis, siue passiuo eam recipientis, ac dictum est de vsu Baptismi. Ius enim de vtroque pariter statuit, vt patet ex cap. Responso, De senten. excommunic. & ex cap. Quoniam, eodem tit. in 6. Ratio vero esse potest, quod Confirmatio sit veluti complementum quoddam status hominis Christiani, cuius professio est Baptismus. Istud plenius tractatum habet Suarez in citata sectione 1. §. De Confirmatione: simul docens quod in hac re dicitur de ministrante Confirmationis, dicendum esse pariter de confectioe Christiani. Pro quo facit citatum Cap. Quoniam, vt haec illi aequiparatur respectu interdicti.

TERTIUM EST. Tempore interdicti ita permissum esse vsum Sacramenti Penitentiae, vt hoc administrari possit peccatoribus, tam sanis, quam infirmis, siue interdictum sit a iure, siue ab homine. Pro quo textus est expressus in Ca. Alma mater, De senten. excommunic. in 6. §. Quia vero: addita duplici limitatione illius in sequenti paragrapho; quarum prior est; dummodo is qui ad tale Sacramentum admitti vult, impedimentum non habeat excommunicationis. Nam eiusmodi, nisi versentur in mortis periculo, admitti prohibentur. Posterior limitatio est, dummodo ij qui admitti petunt, non sint illi ob quorum culpam, dolum, aut fraudem latum est interdictum: aut qui ipsdem in talis delicti perpetratione consilium, vel auxilium dederint. De quibus vtrisque ibidem Pontifex decernit, non esse aliqua tenus concedendum tantum beneficium, nisi prius satisfecerint, vel de faciendo idoneam cautionem dederint: aut si nequeant haec praestare, iurauerint se quantum poterunt, duros operam fideliter, vt siue per se, siue per alios a quibus fieri debet, talis satisfactio fiat.

Obseruanda sunt autem quae Suarez in memorata sect. 1. §. De sacramento Penitentiae attingit. Primum est, limitationem illam priorem esse intelligendam de excommunicatione, prout in foro externo absolutio eius, siue sit, siue non sit reseruata, datur cum solemnitate praescripta in Cap. A nobis 2. §. penult. De senten. excommunic. Nam cum iuxta Cap. Nuper, eodem titulo, in vsu fori interni comites sint potestas absoluendi a mortali, & potestas absoluendi ab excommunicatione non reseruata, absolutio ab ipsa excommunicatione non reseruata, censenda est tempore interdicti permitti in foro interno, perinde ac permittitur absolutio a peccatis.

Secundum est, ex posteriore limitatione colligi aperte, eum qui ligatus est particulari interdicto personali non pos-